

De pres polític a fill predilecte de Tortosa

Manuel Pérez Bonfill (Tortosa, 1926), que aquest any arriba als 90, llegendari professor de llengua i literatura, poeta, narrador, director de teatre i traductor, rep avui, en un solemne acte a l'ajuntament, el títol de fill predilecte de la ciutat.

A fe de Déu i de tots els sants -ell que diu que no creu, però que és més creïble que molts creients- que s'ho ben mereix. Però ara que rep aquesta alta distinció no puc deixar de pensar quan va ser pres polític, durant l'estat d'excepció de 1969, i va passar una temporada a la presó de Tarragona en companyia d'altres irreductibles tortosins, com els estimats Frederic Mauri, Agustí Forner i Lluís de Torres Espuny.

En fi, el que gairebé ningú no recorda -o no vol recordar-, però que els que tenim alguna responsabilitat en els afers d'escriure tenim el deure de fer present, perquè no tot és el "compadreo" i les bones paraules de cara enfora en què semblen haver-se instal·lat les relacions polítiques de fa molts anys.

Amb Pérez Bonfill -Manolo per a tants amics i deixebles que té en aquests territoris del sud- no li vingueu amb aquestes monsergues; ell va saber què eren els anys quaranta, aquí i a Barcelona, quan estudiava i anava de "parranda" amb un altre tortosí de "campanilles", l'advocat

Joan Josep Murall.

Amb Manolo, fill de ferroviari, pagesos i carnisers, la cultura del poble va arribar, després d'una llarga elaboració acadèmica, a centenars de nois i noies que, a través d'ell, han pogut assaborir els beneficis d'una literatura, d'un teatre i d'unes idees que no són les que, malauradament, el món els ha ofert després. D'igual manera que ells i elles reconeixen el mestratge de Manuel, aquest no ha deixat mai de valorar altament el del Dr. Manyà, a qui va definir com la "consciència catalana de Tortosa".

Aquests darrers dies -i el 2002, quan va escaure's el cinquantenari de la fundació de la revista "Géminis", que van crear Jesús Massip i

Xavier Garcia

Escriptor

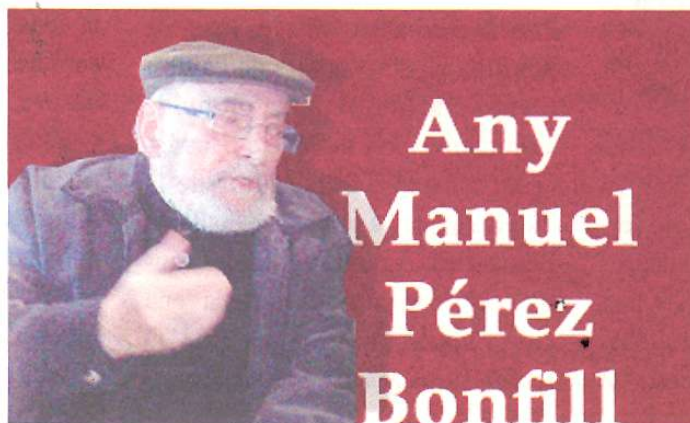
pedagògica al seu estimat Institut de Tortosa, al que dedicà quaranta llargs anys de la seva vida.

Tot això -i els seus ideals polítics i humanistes- vaig voler-ho recollir en la breu biografia seva, que vam publicar a Onada edicions, de Benicarló, el 2011, dintre d'un conjunt en què també hi ha, a més de Joan Panisello, els esmentats Massip i

Vergés, amb qui Manuel va formar el trident de les millors esperances catalanes, ebrenques i socials.

És un goig, doncs, celebrar al seu costat, i de l'Anna M. Bel i els fills, el reconeixement que li fa la seva ciutat, aquesta Tortosa dels seus amors, de la que hagué de fugir, en l'últim any de gue-

rra, per no morir sota els intensos bombardeigs. Aquella ciutat que retrobà en ruïnes -com el protagonista jueu de la mítica pel·lícula "El pianista", perdut en el Berlín en flames- i que, lentament, s'anà refent humanament gràcies a la cordialitat i al saber humanistes d'homes com Manuel Pérez Bonfill.

Gerard Vergés- s'ha parlat d'aquella generació, en la que tant va intervenir, també, Pérez Bonfill. Intervenció política, al costat del PSUC; intervenció artística, al costat dels joves que començaven; intervencions poètiques i teatrals, formant actors i un públic disposat a gaudir de l'escena i, en fi, la llarga intervenció